



# Klářin

## velký závod

*Pia Hagmarová*

*Albatros*

# Klářin velký závod

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.albatros.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Pia Hagmarová**  
**Klářin velký závod – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA a.s.**

*Pia Hagmarová*

# **Klářin velký závod**



*Pia Hagmarová*

# **Klářin velký závod**





*Mým nejmilejším reportérkám Christině a Annie*





# 1

**K**dyž vytáhnu žaluzie, objeví se přede mnou nový svět. Rozbahněná příjezdová cesta zmizela a trávník jakbysmet. Místo špíny a smutné šedi je najednou všude měkká bílá pokrývka.

Delší dobu jen stojím, rozespale mžourám a nejsem si jistá, jestli se mi to jen nezdá. Meteorologům z televize asi nějak uniklo, že se blíží zima, protože jinak už bych o tom něco slyšela. Jakmile se totiž někdo zmíní o sněhu, máma výská nadšením.

Seberu ze země pohozené džíny a svetr a hbitě je na sebe navléknu. Star má sních v oblíbě skoro stejně jako mamka, takže ho chci vypustit na pastvinu co nejrychleji. V polovině cesty ze schodů se zarazím. Lisa by určitě taky ráda byla u toho, až se koně budou válet v první letošní bílé nadílce.

Ještě jsem si úplně nezvykla, že teď s Lisou patříme do jedné rodiny. A občas na to jednoduše zapomenu. Však se máma s Lisiným tátou Lassem vzali teprve před pár měsíci. Když jsem byla menší, starší sestru jsem si přála, ale přijít k ní ve třinácti, je upřímně řečeno trochu zvláštní pocit.

Otevřu dveře Lisina pokoje a nakouknu dovnitř. Lisa vyspává odkopaná na zádech a schumlaná deka leží na podlaze vedle její postele. Husté vlasy jí splývají z polštáře jako černé hedvábí. Zpod vyhrnuté květované noční košile čouhají ty její nehorázně opálené nohy. Zato já jsem taková bledule, že mám v zimě nohy skoro do modra.

U Lisy v pokoji visí na stěně velké zrcadlo. Podívám se do něj. V pytlovitých džínách, které nosím do stáje, vypadám drobnější, než jsem. Mám světlé vlasy kousek pod ramena, ani ne tak vlnité, jako spíš rozčepýřené. Řasy mám taky světlé, a k tomu modré oči. Nejsem ani hezká, ani ošklivá. Na druhou stranu Lisa je nejen hezká, ale dokonce spíš krásná. Vedle ní působím tak obyčejně, že jsem skoro neviditelná. Možná bych jí to měla závidět, ale to ne. Zato mi často vadí, že chce neustále o všem rozhodovat jenom proto, že je o rok starší.

Lisa je většinou vzhůru jako první a má ve zvyku budit mě tím, že ze mě strhne příkrývku. Vůbec ji nevzrušuje, že mě to štve. A já mám teď šanci se jí pomstít. Jenže když na sobě nemá deku, nemůžu jí oplatit stejnou mincí, a nakonec se spokojím s tím, že ji polechtám na chodidlech.

Odezva přichází okamžitě. Lisa začne prskat jako kočka a kope kolem sebe.

„Padej, ty usmrkanče jeden!“ zavřeští.

„Dobré ráno, lenochu,“ hihňám se.

„Zmizni a nech mě na pokoji, ty slepičí mozku!“ křičí Lisa. Strhne k sobě peřinu a zabalí se do ní. Za chvíli vypadá jako zavináč.

„Napadl první sníh,“ oznámím jí.

Víc říkat nemusím. Jako mávnutím kouzelného proutku je Lisa vmžiku na nohou a natahuje si svetr přes hlavu.

„Proč jsi to neřekla rovnou?“ předhodí mi vyčítavě.

Cestou ke stáji nám sníh sahá do půlky lýtek. Z oblohy šedé jako olovo se pořád snášejí drobounké vločky. Sněhovou pokrývkou narušuje jen nezřetelná zaječí stopa, která se táhne šikmo přes trávník.

Do tváří nás štípe mráz, ale jakmile otevřeme dveře do stáje, vyvalí se teplo od koní. Všichni tři nám ržají na přivítanou. Nejdál od nás stojí mámina kobyłka Mira. Je to arabský plnokrevník s těma nejlídnějšíma očima, jaké si člověk dokáže představit. Mamka si ji pořídila teprve před několika týdny. V podstatě neměla dost peněz, aby si koupila vlastního koně, ale Mira ji vyšla lacino. V hřebčíně už ji nechtěli, protože za poslední tři roky nedonosila ani jedno živé hříbě. Teď taky jedno čeká, ale všichni si myslí, že hříbátko nepřežije. Každé ráno teď chodíme do stáje s úzkostí. Co když jednou najdeme v Miřině boxu malé mrtvé hříbě?

Zatím je však v pořádku u Miry v břiše a při pohledu na to, jak Mira stříhá bílýma ušima, jakmile otevřeme dveře, je jasné, že ani dneska v noci nedošlo k nejhorsšímu.

Ve vedlejší kóji stojí Olle, Lisin velký hnědý poník. Díky krátké čupřině na čele vypadá, jako by se neustále rozkukával. Lisa ho podrbe na čele a on jí opře svůj růžový čumák o rameno. Olle je spolehlivý klidás jako protřelí koně z jízdárny. Mně připadá trochu nudný, ale to Lise samozřejmě neříkám. Jen ať si dál myslí, že jí Olleho závidím.

Olle je sice dobrý ve skoku i v drezuře a vyhrál spoustu cen, ale za Stara bych ho za nic na světě nevyměnila. Star je můj a jiného koně bych nechtěla. Nejde mi do hlavy, že existují lidi, pro které není tím nejhezčím poníkem v celém vesmíru.

Teď se točí v boxu a nedočkavě kope do stěny. S trpělivostí je trochu na štíru. Na nějaké opírání čumáku o moje rameno nemá ani pomyslení. Rozhodně ne, dokud nedostane ranní oves.

„Uklidni se, chlapíku,“ domlouvám mu. „Snídaně už se nese.“

Rychle nasypu oves do třech kbelíků a každému koni donesu jeden. Jakmile otevřu dveře do boxu, Star se ke mně vrhne a zaboří hlavu dovnitř. Z kbelíku mu čouhají jen uši.

„Nemusíš mít strach. Ten oves ti nikdo nesní, to ti slibuju,“ řeknu se smíchem.

Star tak mocně přežvykuje, až obilí létá na všechny strany. Ode dveří se dívám, jak se krmí. Je rozkošný, až to bolí. Drob-

ně stavěný, stříbrošedý a čupřina mu sahá skoro až po čumák. Kdybych si musela vybrat, co je na něm úplně nejroztomilejší, byl by to právě čumáček. Má ho maličký, šedý a hebce ojínený jako broskvovou slupku.

Když jsem Stara dostala, byl vyhublý a měl matnou srst, ale to už je dávno. Teď nikdo nemůže říct, že vypadá zanedbaně. Váží tak akorát a celý se leskne. Tedy kromě břicha, kde se mu z válení ve slámě dělají žluté fleky, kterých se téměř nedá zbavit. Alespoň teď v zimě, kdy se nemůže vykoupat.

„Vyvedeme je ven?“ zeptá se Lisa, když koně dojedí.

„Jasně,“ přisvědčím.

Jakmile Star patří sněh, udiveně zafrká. Zasekne se ve dveřích a dlouho tam váhavě stojí.

„No tak, pojď hochu, nic se neděje,“ uklidňuju ho a popleskám ho po krku. „Sníh máš přece rád, hlupáčku. Copak jsi to zapomněl?“

Star celý ztuhne a podezíravě došlápne kopytem do sněhu. Chová se, jako by za celých šest let svého života sníh nikdy neviděl. Ale jakmile Lisa za námi netrpělivě zamlaská, vyskočí všemi čtyřmi rovnou ze vrat. Během oněch několika metrů cesty na pastvinu našlapuje zvysoka při každém kroku. Sundám mu ohlávku a Star se s hlavou nahoru tázavě rozhlíží kolem sebe. Stará, důvěrně známá louka se najednou proměnila v nepovědomou úplně bílou krajinu.

Olle se ovšem podobnými maličkostmi zaskočit nenechá.

Jednoduše vkráčí na pastvinu, párkrát zahrabe předním kopytem a složí nohy pod sebe. Potom se s blaženým zamručením překulí na záda a důkladně se vyválí v měkoučkém sněhu. Star si ho několik okamžiků zaraženě prohlíží, a potom následuje jeho příkladu.

Já s Lisou stojíme u plotu a se smíchem sledujeme, jak se koně rozvalují a třepou nohama ve vzduchu. Znenadání se Star zvedne a vyrazí pryč. Od kopyt mu odletuje sníh. Olle se nenechá zahanbit a teď už běhají dokola oba dva. Olle skloní hlavu a začne vykopávat zadníma nohama, zatímco Star předvede řádku kozlíků.

Nedokážu od něj odtrhnout oči. Běží tak zlehka, až to vypadá, jako by se vznášel, a ohon mu trčí vzhůru jako stříbrný chochol.

„Je krásný, vid?“ vydechnu.

„Hmm...“ vzdychne Lisa.

Udiveně se po ní otočím. Lisa totiž nemá zrovna ve zvyku Stara vychvalovat. Ale pak mi to dojde. Očima visí na Ollem, takže je přesvědčená, že mluvím o něm.

Koně se dál rozpustile prohánějí po pastvině a nebyť taková zima, dokázala bych se na ně dívat celý den. Jenže je chladno, a tak radši zamíříme do stáje vykydat. Uvnitř stojí osamělá Mira. Většinou ji pouštíme ven ke Starovi s Ollem, ale pro jistotu, až když se ti dva vydovádějí. Máme totiž obavu, aby se hříbátku něco nestalo, kdyby začala jančit spolu s nimi.

„Chudinko malá,“ pohladím ji po čumáku.

Kydání je dneska dřina, protože sláma je mokrá a kolečko se špatně ovládá. Jenže je to práce, kterou je každý den potřeba udělat, a jen tu a tam bych se jí raději vyhnula. Je to sice náročné, ale když nám potom šustí pod nohama nová podestýlka, jako nějaký zlatožlutý koberec, vypadá to moc hezky.

„Ty jsi mamincina milovaná holčička,“ ozve se cukrování za mými zády.

Je to mamka. Na sobě má teplý zimník a k tomu příšerně ohavnou ušanku. Nebaví se ovšem se mnou, ale s Mirou. Něžně ji hladí po hlavě, zatímco jí kobyłka prohledává kapsy, jestli nenajde nějakou dobrotu.

„Můžu jet dneska s vámi?“ zeptá se vzápětí.

Aniž by počkala na odpověď, začne Miru hřebelcovat. Nevšimne si proto, jak Lisa zklamaně protáhla obličej. Vyjíždky s mámou se teď totiž kvůli hříbátku odehrávají v hodně poklidném tempu.

„Mimochodem, Rolf s Elisabeth nás večer zvou na svařák a perníčky,“ oznámí mamka.

Utrousí to jen tak, jako by o nic nešlo, ale já na ni zůstanu užasle zírat. To kvůli Elisabeth opustil táta mě s mámou. Ještě několik let po rozvodu to mamku tak štvalo, že se mu všemožně snažila vyhnout. Nikdy mu neříkala Rolf, ale jen „tvůj táta“, jako kdyby mu nemohla přijít na jméno.

Byla to hrůza. Mám je ráda oba dva, mamku i taťku, ale ne-

snášela jsem, když se hádali. Nejradši bych tehdy samozřejmě byla, kdyby se do sebe znovu zamilovali, a všechno bylo zase jako dřív. V to jsem ovšem přestala doufat, když se tatškovi s Elisabeth narodil Nils, můj nevlastní bráška. Pořád mi ale připadalo, že by se měli snažit spolu vycházet, nebo na sebe alespoň nekřičet pokaždé, jakmile na sebe někde narazí.

Když pak mamka poznala Lasseho, všechno se o hodně zlepšilo. Přešel ji neustálý vztek a už o tátovi skoro nikdy nemluví ve zlém. Ale že by se začali dobrovolně stýkat, o tom se mi ani nesnilo.

„Myslíš tím, že mám jet taky?“ ptá se Lisa.

„Nemůžu tě ovšem nutit, pokud se ti nechce,“ odpoví máma. „Ale bylo by moc fajn, kdybys jela. Lasse to taky slíbil.“

Nemůžu uvěřit svým uším. Tatka Lasseho nesnáší. Nikdy jsem úplně nepochopila proč. Zdá se, jako by na Lasseho žárlil, přestože opustil on nás.

„To si děláš legraci?“ ptám se. „Copak nás táta vážně pozval všechny?“

„Představ si, že jo,“ odpoví mamka se smíchem. „Čas zázraků nejspíš ještě neskončil. Tak vyrazíme?“

Nějakou chvíli nám trvá lapit Stara s Ollem, kteří by zjevně místo vyjíždky radši dál dováděli v ohradě. Ale když pak zamávám ve vzduchu svazkem mrkví, okamžitě zamíří k nám, takže to s jejich neochotou nakonec není tak horké. Nebo se prostě jen nechají utáhnout na vařené nudli.



Zvolna míříme k lesu. Pěšinu není vidět, protože zapadala sněhem, ale koně už tudy šli tolikrát, že cestu přesně znají. Na kraji lesa máma zastaví a otočí se.

„Že je to krása, až se z toho tají dech?“ prohlásí.

Náš velký červený dům stojí na kopci a pod ním se rozprostírá zahrada s ovocnými stromy a dvěma sukovitými duby. Vidím rozvětvený keř šeříku a spoustu maliní. Jindy je to taky hezký pohled, ale teď, pod sněhem, vypadá Malinová stráž jako vystřižená z vánoční pohlednice. Chybí tomu jen vánoční skřítek kmitající mezi domkem a stájí.

„Máme vážně štěstí, že tohle je náš domov,“ pokračuje mamka vážným tónem. „Jakmile jsem Malinovou stráž uviděla, věděla jsem, že na takovém místě může být člověk šťastný. A teď do klusu!“

V lese je ticho. Ozývá se jen zdušený klapot koňských podkov. Smrkové větve svěšené pod tíhou sněhu nás pleskají do tváří. Koním stoupá od huby bílá pára. Lisa s mamkou jedou přede mnou. Star začne malinko vyhazovat, abych mu dovolila zrychlit, ale ne tak, aby se to nedalo zvládnout.

Vzpomínám si, jak smutná jsem byla před rokem a půl, když jsme se sem s mamkou přistěhovaly. To stěhování mi připadalo jak noční můra. Bylo to daleko od tatky, čekala mě nová škola, kde jsem nikoho neznala, a všechno kvůli tomu, že máma přišla o práci. Byla jsem přesvědčená, že to bude hrůza.

Ale nakonec to dopadlo úplně opačně. Kdybychom sem ne-

přišly, nikdy bych nedostala Stara a mamka by se neseznámila s Lassem. Neměla bych teď starší ségru Lisu a máma s tátou by určitě byli pořád spolu na kordy. Mamka má pravdu. Malinová stráň je místo, kde člověk může být šťastný.

# 2

Člověk by řekl, že jet k někomu na návštěvu a perníčky není nic tak světoborného. Jenže my se na to chystáme, jako by nás čekala audience u krále, nebo večírek k příležitosti udílení Nobelovy ceny. Už dlouho jsem mamku neviděla takhle nervózní. Stojí před zrcadlem a zkouší si úplně všechny šaty, co má.

„Každopádně hodlám vypadat líp než Elisabeth,“ prohlašuje zarytě.

To je něco, mít tak dětinskou matku. Úplně mě fackuje hanba. A chudáka Lasseho přinutí i přes jeho námitky vzít si na sebe sako s kravatou. Nás s Lisou zase přemlouvá, abychom si umyly vlasy a navlékly se do šatů.